

Pantáta Bezoušek.

O jeho radostech i starostech vypravuje: **KAREL V. RAIS.**

“Bračiva, bručiva,” svedčel doktor. “Prosím vás — starý úředník, jenž celý život, pokud za něco stál, prošel v kancelářích — ti bývají všichni taková.”

“Nevrli — jako staré schody, to jsem pozoroval. Tak se mi na začátku zdálo, jako bych mu byl málo!”

“Ó, to ne! Kdyby si vás nevážil, nebyl by přiběhl.”

“Má s tou Melankou starosti — a při posledních slovech se pantáta zamyslí.”

“Zbytečné si jich přidělává,” odvětil doktor.

“I prosím tě, rodiče nemohou být dost starostliví, to mu jen chválím. O tobě mluvím docela jině — inu, proč by nemluvil, jái tuhle pražský advokát?” A pantáta zálibně se usmívaje, ruce složil na kříž a skloněn volně chodil po koberec. V prsou rozlila se mu spokojenost, jak vysoko syna přivedl, jak se mu všecko vydařilo, takže i takový bohatý rada velí, že ho deera dostala. “A jak pak — nedeříš taky trochu na tu němčinu?” ptal se znova.

Doktor povznesl hlavu od novin a pravil určitě: “On! No! Deery dal čistě po českou vzdělání, o něm samém musíme si pomyslet, že vyšel z jiných škol, sestaral v jiných časech a k tomu v dusnu kancelářském!”

Paní doktorová přinášeje lampu, ptala se: “Mluvíte o tatim, ne?”

“Klepáme, klepáme, Márinko,” čtverácky pantáta přísvedčil.

“Ó, náš tatí bývá komandant — žádný generál nemůže být ostřejší; jak nemá hned všecko, jak si pomyslí, už hubuje!”

“Ale vás má rád, ne?”

“Má, ale když jsem bývala doma, hubovával na mne také; teď rád příběhe požalovat na Melanku.”

“Musíte ji taky napomenout, by se umoudřila, jde tu o neštěstí. Tam u nás nějaká Brézimová, holka ze statku, taky se poblížila do takového panáka — přišel až někde z Vidné a zlatem jen svítal — a teď to má starý na vejmenku i s dětmi na krku. Proto se pantátovo pranie nedívám a tu starost mu chválím!”

“Ale Melanka je tak sama — Pantáta příkývnul, pokrčil rameny a již o tom nehořoval. V duchu si pomyslí, že mladí nejsou ještě dosti opatrní.

“Už jsem se vás prve chtěl zeptat,” po chvíli zašvitořil. “Co pak je z vaší domácí paní — nějaká vznešenost, že?”

Pán a paní se usmáli, takže dědeček překvapen plše pohledl s jednoho na druhého.

“On byl ženský krejčí, a první jeho žena holymafila,” vypravoval doktor.

“Tak tohle je druhá?”

“Tu si vzal, když už měl dům a nechal fenešda; nebožka byla stará jako on a jen ty peníze sušila; když umřela, našel si mladoňkou — byla na Starém Městě trafikantkou.”

“I prasafra; jak se tak člověk mýlí.”

“Mají jedinou dceru, ale tu je pořad v německých řadách. Takové panstvo zasluhuje.”

“Páne, šla jako Perchta! Tak jsem jí zdvořile pozdravil, ale ona jen že tou hlavou pohnula!” bručel pantáta.

Děti zatím v kuchyni dováděly s Fánou; teprve a večerí přiklusaly do jídelny. Zase byly samy světlé, samá otáčka, pantáta slyšel stačil odpovídati. V duchu se smál, jak byly za přítomnosti pražského dědečka krotky. Žof on trochu bítva bude, pomyslí si; ani jsem nepozoroval, že by se byl s nimi pomazlil. Ale sám měl radost, že je tu tak kráto, a děti že jej mají již tak rády.

Setva ke však Fininka položila vidličku, chytila se jí tě nervózností a ošuplost; byl to smál následek odpovědi pročásky v sámově vačinu. Pantáta načasno víceck svůj nos sebral na pomoc, nepomohl ani husat ani mlatfoušek.

“Já či špat — já či špat!” slohila, nekávaje matce pokojně pověděti.

“I polívajme se na bedruňku,

kdo by si byl pomyslí, že je jako zimnice!” pravil jí děd, ale děvče tím více nabíralo.

“Poď tady do postýlky, pojď, maličká,” těšila ji paní.

“Já nečím — já čím s dedou do jeho postýlky!”

“Ale to nejde, dědouněk by si nie neodpočinul a Micinka by plakala,” vykládala matka.

“Ne — ne — ne — já čím s dedou!” ječila Fininka a dupala o béma nozkama.

“Že tatínek dojde pro pana Brézimovce,” pohrozil otec.

Ale Fína vedla svoji dál.

“Je ospalá — a to je zle, to jsou všechny děti takové,” vykládala pantáta a vrátil se k děvětku, povídal mu mēkce: “Poslouchej, bedruňko, já si sednu k tvé postýlce a budeme si povídat, do kavad neusněk — cheeš?”

“Mami, mami, do postýlky!” bonem kričela Fína.

Paní doktorová chytila ji do náručí a uběhla do ložnice; dědeček přitrachal se za ní. Když u postýlky usel, Fína zaškemrala: “Tat povídej, dedo!”

“A co pak modlit — ne?” ptal se dědouněk.

Děvčátko se pokřičovalo a sepjalo ruce.

“Tak ne, děvčečko, tak ne; kdo modlitbu říká leže, toho Pánbůh slyší dřímaje.”

Fína tedy klekla a žvatlala: “Andělíčku, můj strážníčku.”

“A teď povídej,” začala opět, nečimní poslední křížek.

“Už nie, bedruňko, povídat neumím, ale zazpívám ti, cheeš?”

“Tak zpívej!” a zachruvíl se do peřin, dlaňkou zakryla si tvář.

“Dědouněk počal zpívat; jen slabě, temně znel jeho vyseptalý hlas, ale každé slovo bylo srozumitelné:

Když milý Pán Ježíš na nebe vstupoval, svou milou matičku nám tady zanechal.

Prosím tě, synáčku, nenech mne na zemi, já si volim raděj s Tebou být na nebi.

Micinka v pokoji slyšše dědův zpěv, honem se také odstrojila a uležela do postele. Vlezla do peřin a skrčila se jako kotě. Dědeček na ni jen potměšile zamrkal, sepdal ruce naznačuje modlitbu, a přítulně zpíval dál:

Má zlatá matičko, to nemůže být, Ty musíš, Maria, na zemi umřít.

Prosím tě, synáčku, až budu umírat, pošl své anděly mou duši odebrat.

Neboj se, matičko, v tu chvíli ně slehno, já pošlu anděla s tránu otce svého.

Anděla svatého, dvanáct apoštolů, s nimiž já v tu chvíli sám přítomen budu —

Starcův hlas znel slaběji a slaběji, slova plynula stále volněji, až zmikla. Obě děvčátka spala jako zabíta. Pantáta tichoounce šoural se zpátky do pokoje.

“Už chrápu,” vesele zvěstoval.

“To jste si, tatínku, nepomyslíli, že budete v Praze dělat chůvu a konejšit, vidíte?” vítala jej paní.

“I Bože, Mārinko, já se doma něco nakonejšil! Aspoň když je starý člověk k něčemu dobrý. Ale teď půjdu taky do svého — musím si aspoň párkrát bafnout, dřevěnce by se stýskalo,” pravil, podáváje synovi ruku.

“Zakuřte si tady!” pobízel ho doktor.

“I ne, nač pak tu čudit!” a již utíkal.

Když paní doktorová za ním přinesla světlo, nataboval hodiny.

“Ráno jsem se tatínku nastmá-la, a zapomněla jsem vám to povědět. Fína vám byla všechna ustrašena, že jste povídal: Spal jsem na dřevě plachtě — ona myslila do opravdy,” vesele vyprávěla paní.

“I holka dětinská — kdyby to fekla ta baba, ale tahle venkovská holka!” a nespávaje dýmčíčku vrtěl hlavou.

“A nyní vám přeju šťastnou dobrou noc!”

“Dobrou noc, Mārinko, dobrou noc!”

Dědeček osaměv sedl si na pohovku a klidně bafěl. Chutnalo mu, všecek svítíl. Co pak oni dělají doma! vzpomínal. Co by dělali — chystali se na kutě a snad si taky vzpomínají. No, když jsem vylezl z nejhoršího stesku, teď už, dá Pánbůh, nějak bude. Ale že mne ta Praha neomyšlila, to omýbřila! Zlatě u nás — tam se člověk nemusi bát, že ho zajedou, a neslyší pořad tu němčinu. Takový starobylý člověk jako já se tu musí zlobit! — Tenhle pan rada si taky začal trochu s vysoka, ale, co je pravda, přestal. No, na mne by si nepřelil, třeba, že komu čest, tomu čest! Člověk by si ani nepomyslí, jaké má taky starosti s deeron! Je to bída, když se má taková hlavička rovnat, ale nie platno. Nedej Pánbůh, aby se jim do rodiny dostal někdo nekalej! Sám to nepustím z hlavy... Doktor s ehoti také ještě seděl; on četl noviny, ona knihu.

“Jestli pak si všimla, jak seboutati škubli, když mu tatínek fekl pantáto?” ptal se doktor.

“Nevšimla, ale o věřim! Dneska se tatimu povedlo, takovou posilu v dědečkovi našel — Melanka to počítí!”

“Těžké výklady!” pravil doktor.

“Také já jsem už dnes dostala několik výčitek: nadhodil mi tatínek, že ráno lonošime, že spálíme mnoho petroleje, a něes, jako bychom málo šetřili —

“Jak si to všecko pamatuje! Snad by se proto nemrzela?” usmál se choť.

“Nemrzím, ale trápilo by mne, kdyby se mnou nebyl spokojen!”

“Děťino! Počkala, až my bude-me staří!” a nahnul se k ní, přitáhl jí k sobě a políbil.

V.

Pantáta Bezoušek v pátek ráno vyčivst v kuchyni celou armádu

Ridte se zkušeností většiny farmářů při nákupu vazacího provázku.

NASTAL už čas, abyste si objednali vazací provázek pro sklizeň 1910. Obchodníci a provázekem zařadil objednávky vaše do zásob sezóny. Stroje již pracují a proto je čas, abyste rozhodli otázku vazacího provázku. Vyžaduje bedlivého uvážení. Úspěch sklízecí vaší závisí na nepřetržitosti práce vašeho vazače, protože žádný vazač nemůže pracovat dobře, užíváte-li laciného a nezaroučeného provázku. Naši snahou je, by každý farmář, který užívá I H C vazacího provázku, se za celou dobu sklízecí 1910 na poli nezastavil.

Víme velmi dobře, že syntový materiál, se kterého I HC provázky jsou předeny, mají houbovitost a jakost vláken, která vám zaručí mnoho větší sílu, než jakou naleznete při kterémkoliv provázku jiném. Jsou stejně natáčený, hladce se rozvíjí v krabici se nezamotávaří, dobře se zavazují, zabezpečují dobré uvázání a stažení. Jsou vám zárukou, že budete moci po celou dobu sklízecí pracovat s největší rychlostí a úsporou času a proto jsou zárukou vašeho zisku.

Ti, kdož kupují laciné vazací provázky, jistě budou mít nesnaze, než ony se jim budou zamotávat, zavazovat a trkati, což vše znamená ztrátu času a každý odklad v době sklízecí znamená ztrátu zisku. Je však jistá cesta k předjetí tomu. Řiďte se minulou zkušeností při nákupu vazacího provázku. Výrok většiny farmářů v této věci bude vám dobrým rádčem. Jejich úsudek musí pro vás být daleko větší cenou, než svéodvěstí kteréhokoliv výrobce provázku. Farmáři to vědí, vždyť každý tytož problémy jako vy sám. Tém neřeba se připravovat. Oni sami provázky neprodávají.

I H C DRUH SISAL - STANDARD SISAL MANILA ANEBU PURE MANILA

To jsou provázky, kterých užívá většina farmářů v této zemi. Osvědčily se výsledky jako nejlepší. 85 až 90 procent farmářů užívá Sisal. Hladce běží a pracuje stále stejně, aniž by se zamotával anebo trkal v krabici. Zaručuje dokonalé svázání a stažení. Jediny soudcem jeho je dokonalý Manila vazací provázek s I H C obchodní známkou.

Vaše i naše zájmy v ohledu tomto jsou zcela totožné. Záleží nám na vašem úspěchu, nikoli na našem prodeji. S největším zájmem jsme sčítanými na úspěšné práci tisíců a tisíců vazačů. Na úspěšné práci těchto závisí náš úspěch. Víme pak, že úspěšně pracovatí nemohou při chatrném provázku. Vazací sám nepřeje. Proto jsme taký problém vazacího provázku věnovali důkladné studii. Proto, řekneme-li vám: “Držte se Sisal anebo dokonalé Manily s I H C obchodní známkou” — činíme to jen z důvodu, že víme, že jsou to nejlepší a nejdokonalejší vazací provázky.

Nechceme však, abyste učinili, co říkáme. Chceme, byste vy sami pozouvali. Má-li však úsudek váš být správným, musí být založen na faktech a ne na pouhém výroku výrobce. Faktum pak jest, že většina farmářů v této zemi užívá I H C vazací provázek. Sisal anebo Standard (jenž se dříve z čestů Sisal), vydá 500 střívků do libry; dokonalá Manila 600 a čistá Manila 650. Navštivte místnosti I H C obchodníka co nejdříve a budete moci, kolik budete potřebovat. Přejete-li si však více podrobnosti o vazacím provázku, pak pište p lmo na

International Harvester Company of America Chicago U S A (Incoporated)

domácích bot, vzpomněl si, že dojde pron housky. Fána nad tou žádostí spráskala ruce.

“A prosím vás, co byste nade mnou ruce spínala, nemám tady čistěpěsté co dělat, tříštěk máte ještě hromadu, a jen tak sedět se mi přece nezdá,” durdivě jí vykládal.

“Starý pane, tohle nejde, měla bych velkou narzutost; nehéhvají se, ale košík jim neřád,” odprálaruře.

“I kakrahánte, podívejme na májový kvítek z aprílově zahrádky, říkají mu koptiva!” zachéchtal se ostře a cupal kuchyni.

Ale Fína stojí u kamen, jako by neslyšela, měřila kávu do mlynku.

“Tak co?” zkoušel znova.

“Není to možná, starý pane, mají se mou uznání,” odpovídala skoro plačky.

“Ukažte tedy ten mlejnek, u-melu to aspoň,” žádal.

“Zas mlejnek,” vzdychla služka utrpeně, ale tomuto menším žlu povolila.

Pantáta usadil se na stoličku pod oknem, mlyněk stiskl mezi kolny a točil vesele.

“Vždyť já doma obyčejně sám melu,” švitořil, “a dělám to tuze rád; to kafičko pěkně chrupe, voní — a to je radost, ne?”

V tom hlásila se Kocourková: “Pánbůh rač pozdravit, šťastné dobrýto přeju,” veházejí huňhala, a pantáta odpověděl. “I

Bože, i Bože, Faninko, vy máte čas,” žebřuje se ke kamenné breptaia babka, “ten starý pán vás má nějak v lásce, vždyť i to kafe vám umele!”

“Kdybyste vy, tetka, nezvonila a chytila se svého,” odhlyl jí krátce pantáta.

“A proč pak se ráčěji na mne hneď kohoutit!” zpívala úlisně.

“Protože nemám rád, když někdo na prázdno mlátí.”

“Inu, inu — jakžž pomoe!” skuhrajíe stěhovala se pro vodu.

“Tak viděj, starý pane, takhle se pak lidé otrou,” upozorňovala Fína.

“I nechme babu kdákat; tuhle máte umleto, teď mi dejte košík a půjdu pro housky,” žádal, nesa jí mlyněk.

“Já myslila, že to tím mletím bude spraveno — to ne, to ne, starý pane! Sběhnu pro ně sama, jsem tady hned, a když chtějí být tak dobří, zůstanou tuhle u kamen, kdyby mléko běželo.”

“Tak už běžte.”

Fána chytila košík a již pádila.

“Holka jako vitr,” povídal si sednuv na kraj iavičky. V kamnecch jim to kafe nehoří, pokracoval v myšlénkách, mně se zdá, že bude trouba zapaná a že bude potřeba, abych se do toho jednou dal. — To je hrůza, jak ti naši lidé dospávají — mně se zdá, že do kostela příjdu odstrojovat pana pátera. Musím poprosit Mārín-

ku, abych si mohl dřív než oni trochu té bryndy udělat, abych přišel v čas. Kolik pak máme hodin! Tři čtvrti na sedm. A pohledme, tyhle hodiny nejdou kale, už si zas o pět minut pospíšily.

Pokračování.

Snad jste zkusili

již různé prostředky na utišení bolesti hlavy, které nepomohly; nuže, zkuste nyní něco, co pomůže, neboť pomohlo jiným. Až budete napadeni bolněním hlavy vezměte Severovy Prášky proti bolesti hlavy a neuralgii; vložte jednu tabletku do sklenice vody a jakmile změkne, požteje jí s douškem vody. Vždy se osvědčilo. Bolesti ustanou, hlavě se ulehčí a při tom smyslové zůstanou svěží a žaludek neporušen. Na prodej všude v lékárnách. Dvanáct prášků za 25c. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.

Česká masť.

Pi. Rosie Kretschmer,

ranhojíčka a vyrábětka proslulé české bylíněné a kořeněné masťi. TŘÍ DRUHŮ. Masť tato jest výborným prostředkem proti otravě krve; dále léčí kostičer, revmatism, čerstvé nebo zastaralé rány, nežit, karbunkule, zlatou žil, oční nečisty, vyrážky, lišej, nit. Tyto masťi vyčelily na sta trpících a pro svoji spoletlivou léčivost nemají nobě rovné. — Navštivte ji osobně nebo dopište, udávaje popis své choroby. Krabička 50c, na venek 55c. Adesjte: 103m

MRS. ROSIE KRETSCHMER,
1942 South 19th Street, Omaha, Nebr.

DOKAZAT' VYSLEDEK SVĚ PRÁCE.

The Collins N.Y. Medical Institute
140 West 34th Street - New York City

Dr. E. C. COLLINS, Zakladatel Collins N. Y. Medical Institute.

Žádám jiný lékař nežto chce obstarat tímto způsobem.

Jan jediný vyboril doktor Collins N. Y. Medical Institute. Vyboranem potvrzil byti vyboril u segratitoni sase co dokazujeme provedenim je to jedu a jedinim lékařem. Jiní lékaři nemocníkům se vyhlašují se vzduch lékařství a vřede své peníze oduží odvojenim iroch těch nemocných dušev. Naši lékaři vyboril vřede provedenim se na jedu jak jen to lze se vzduch lékařství.

Navštivte nás, ale když nejete vřede provedenim do